

Ky dokument nuk është prova. Prova janë bajtët e ruajtur: HTML-ja e faqes, pamja e saj, dhe zinxhiri i hash-eve që i lidh. Kjo dëshmi është paraqitja e tyre, e prodhuar automatikisht. Verifikohet me kodin më poshtë **pa na pyetur ne**.

ARTIKULLI

TITULLI	Publik është arti, jo shtrati i tyre
ADRESA	https://www.gazetatema.net/blogu-tema/publik-eshte-arti-jo-shtrati-i-tyre-i589610
BURIMI	gazetatema.net
GJENDJA	online

KOHA

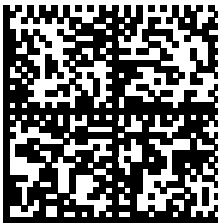
KAPUR NGA NE	1 tetor 2026, 14:30:41 UTC <i>Dritarja jonë e pasigurisë: ± 300 s — intervali me të cilin e kontrollojmë këtë burim.</i>
DEKLARUAR NGA PORTALI	1 tetor 2026, 14:30:00 UTC <i>Koha e deklaruar vjen nga pala që po vlerësohet. Ora jonë nuk preket prej saj, dhe të dyja shfaqen këtu të ndara.</i>

HASH-ET · SHA-256

PËRMBAJTJA	3e30075e6f1584f84b796df93300dbf3a2dfc869dbf7d09946da1b4d878abf0d
TEKSTI	6d164e57424c4db85f544971081bf67360579a6a29130635bd824d945ffa10a1
PAMJA	043246e072614a5c6a2ae40f68caba6039cd9f9b9e2dc2b31664f46af5808142

ZINXHIRI I PROVËS

KJO HYRJE	c886529d5d77ebe7bbbdaeb4162f35f6817d8a093a67e753cef4ec720e1438db
E MËPARSHMJA	—
RRËNJA MERKLE	—
ANKORIMI	nuk është ankoruar ende <i>Kjo hyrje nuk është përfshirë ende në asnjë pemë Merkle të dërguar. Zinxhiri i hash-eve provon rendin dhe integritetin; koha jo.</i>

SKANOJE PËR TA VERIFIKUAR

Kodi të nxjerr te eksploruesi i STAMLES. Ai regjistër nuk është yni: nëse serveri ynë bie nesër, vula mbetet aty ku është.

Faqja tregon njërin nga tri gjendjet — **nuk u gjet**, **në radhë**, ose **e konfirmuar** me bllokun, rrënjën Merkle dhe transaksionin në Polygon. Krahazo hash-in që gjen atje me atë të shtypur më lart: nëse përputhen, kjo kapje ekzistonte para asaj ore, dhe ne nuk mund ta kishim ndryshuar pas saj.

<https://scan.stamles.eu/verify/c886529d5d77ebe7bbbdaeb4162f35f6817d8a093a67e753cef4ec720e1438db>

PAMJA E FAQES

Renderuar nga HTML-ja jonë e ruajtur, jo nga rrjeti. **Riprodhon kopjen tonë, jo pamjen e atëhershme:** stilet dhe imazhet e largëta mund të mos ekzistojnë më ose të kenë ndryshuar.

Motori: chromium-stored+assets · dritarja 1280×1024 px

- [Politika](#)
- [Sociale](#)
- [Kronika](#)
- [Ekonomia](#)
- [Editorial](#)
- [Antena](#)
- [Blog](#)
- [Rajoni](#)
- [Bota](#)
- [Kulturë](#)
- [Sport](#)
- [Lifestyle](#)
- [Hosteni](#)

 English

Built and Monetized by

 English

1e Publik është arti, jo shtrati i tyreWhatsApp lançon kontrollin prinderor per adoleshentet, ja çtate ndryshon ne platforme t' Trump refuzon te mbeshtese Netanyahu perpa fundit

Publik është arti, jo shtrati i tyre

1 Tetor 2026, 16:30Blog Nga Ylli Manjani

Ka një keqkuptim të madh në epokën e rrjeteve sociale. Sapo një njeri bëhet i njohur, mendojmë se edhe jeta e tij/saj private bëhet pronë e publikut.

Por nuk është kështu. Nuk duhet të jetë kështu.

Rasti i videove intime që qarkullojnë këto ditë, ku gjenden kompozitori Adrian Hila dhe disa këngëtare, është një rast i mirë për të bërë një debat që shkon përtej personave konkretë. Ku mbaron e drejta e publikut për të ditur dhe ku fillon e drejta e njeriut për të pasur një jetë private?

Paraprakisht lipset të bëjmë një dallim themelor.

Të jesh figurë publike nuk do të thotë të jesh njeri pa privatësi.

Adrian Hila dhe këngëtares në fjalë, janë figura publike për shkak të veprimtarisë së tyre artistike. Publik është arti i tyre, krijimtaria e tyre, aktiviteti profesional, suksesi apo dështimi i tyre artistik.

Mirëpo kjo nuk e bën automatikisht publike edhe jetën e tyre seksuale.

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut, në jurisprudencën e saj, pranon se edhe personat që janë shumë të njohur publikisht kanë një pritshmëri legjitime për mbrojtjen e jetës private.

Në europën e sotme dënohesh rreptë për dhunim të privatësisë. Interesi i publikut nuk është e njëjta gjë me kuriozitetin e publikut.

Publiku mund të jetë jashtëzakonisht kurioz të shohë një video intime të një artisti. Mund të klikojë miliona herë. Mund ta komentojë. Mund ta shpërndajë.

Por numri i madh i njerëzve kuriozë, nuk e shndërron atë (kuriozitetin pra) në interes publik.

Strasburgu e ka thënë në mënyrë shumë të drejtpërdrejtë se e drejta e publikut për t'u informuar, edhe pse thelbësore në një shoqëri demokratike, nuk mund të reduktohet në etjen e publikut për të ditur hollësi nga jeta private e të tjerëve. Kjo është veçanërisht e rëndësishme kur bëhet fjalë për intimitetin seksual.

Një fotografi nga një aktivitet publik është një gjë. Një deklaratë publike është një gjë tjetër. Një marrëdhënie sentimentale që një person vendos vetë ta bëjë publike është diçka tjetër.

Por një video seksuale e bërë në një hapësirë private është në thelbin e asaj që neni 8 i Konventës Evropiane e mbron si jetë private.

Gjykata ka theksuar gjithashtu se imazhet mund të përmbajnë informacion jashtëzakonisht personal dhe intim dhe se e drejta për kontrollin e përdorimit të imazhit është pjesë e mbrojtjes së personalitetit.

Këtu shoqëria jonë duhet të bëjë një pyetje jo fort të këndëshme për kuriozitetin masiv:

A kemi të drejtë ta shohim diçka private vetëm sepse dikush tjetër ka pasur mundësi ta nxjerrë atë në internet?

Unë mendoj se ky është thelbi i debatit.

Të filmosh veten në intimitet nuk do të thotë të japësh pëlqimin për publikimin e videos.

Pëlqimi për aktin seksual nuk është pëlqim për publikimin e tij. Pëlqimi për regjistrimin nuk është pëlqim për shpërndarjen.

Fakti që një material tashmë është publikuar diku në internet nuk e zhdok të drejtën e personit për privatësi.

Përkundrazi, Strasburgu e ka trajtuar posaçërisht publikimin jokonsensual të imazheve intime si një ndërhyrje në jetën private, me pasoja serioze mbi dinjitetin dhe integritetin personal.

Po media?

Media ka të drejtën dhe detyrën e madhe të informojë publikun.

Por media nuk është thjesht distributor i asaj që publiku dëshiron të shohë.

Ajo është edhe filtër.

Një gazetar profesionist dhe me etikë duhet të pyesë jo “A do ta klikojnë njerëzit?”, por “Çfarë interesi publik përmbush publikimi i kësaj?”

Këto janë dy pyetje krejt të ndryshme.

Nëse videoja provon një korrupsion, një abuzim me detyrën, një konflikt interesi apo një çështje tjetër që prek realisht jetën e komunitetit, atëherë mund të ekzistojë një debat serioz mbi interesin publik.

Por nëse ajo thjesht tregon se me kë dhe si ka kryer marrëdhënie seksuale një artist, atëherë kemi shumë më tepër kuriozitet publik sesa interes publik.

Ky është debati pra. Nuk mjafton argumenti “Janë figura publike.”

Figura publike nuk është një status që i heq njeriut privatësinë.

Është një status që mund të zgjerohet hapësirën e kritikës dhe të interesit publik për atë që lidhet me veprimtarinë publike të personit.

Jetojmë padyshim në kohë të vështira për privatësinë. Po krijojmë një shoqëri ku teknologjia po e zhdok gjithnjë e më shumë kufirin midis asaj që është private dhe asaj që bëhet publike.

Një telefon mund të regjistrojë gjithçka.

Një person mund të kopjojë gjithçka.

Një aplikacion mund të shpërndajë gjithçka.

Dhe një turmë virtuale mund ta shohë gjithçka.

Por mundësia teknike për të parë diçka nuk krijon një të drejtë morale apo juridike për ta parë.

Kjo është një pikë që duhet ta kuptojmë.

Sot janë videot intime të një artisti. Nesër mund të jetë fotografia intime e dikujt tjetër. Pasnesër mund të jetë një bisedë private.

Dhe nëse pranojmë parimin se “nëse është bërë publike, atëherë publiku ka të drejtë ta shohë”, kemi shkatërruar në thelb konceptin e privatësisë.

Privatësia ekziston pikërisht për të mbrojtur atë që individit nuk ia ka dhënë publikut. Përndryshe edhe seksi do bëhej hapur...

Por që ta mbyll me artistët e videoeve, them se publik është arti, jo shtrati i tyre.

Lini një Përgjigje

Koment *

Emër *

[Pse vjen kaq dendur Von der Leyen në Tiranë?](#)

14:55 Blog / 3 komente

Vrima e çelësit u bë kullosë makaronash

12:00 Blog / 18 komente

Shteti ka rënë, por ka zënë poshtë opozitën

10:15 Blog / 10 komente

Pamja këtu është e ri-koduar për ta futur në dokument. Artefakti autoritar është skedari WebP i ruajtur, dhe hash-i i tij është ai i shtypur te faqja e parë — pra dallimi është i verifikueshëm, jo i fshehur.